

Sygn. akt VI ACa 566/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Irena Piotrowska (spr.)

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka

Sędzia SO (del.) – Małgorzata Borkowska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt XVII AmE 49/10

I zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że nadaje mu następującą treść:

1. zmienia punkt 2 decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 grudnia 2009 r. nr (...) w ten sposób, że odstępuje od nałożenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. w W.;

2. w pozostałej części odwołanie oddala;

3. koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi;

II oddala apelację w pozostałej części;

III koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt VI ACa 566/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes Urzędu)

-na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3, i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. ze zm. oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., Al. (...), naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej temu Przedsiębiorcy decyzją z dnia 24 października 2001 r., znak: (...), zmienioną decyzją z dnia 10 sierpnia 2007 r. (znak (...)), poprzez:

- wprowadzenie do obrotu w dniu 6 maja 2008 r., przez stację paliw znajdującą się w miejscowości R., (...)-(...) S., benzyny bezołowiowej 95 nie spełniającej wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2005 r. Nr 216, poz. 1825 z późn. zm.),

- wprowadzenie do obrotu w dniu 4 lipca 2008 r., przez stację paliw znajdującą się w miejscowości R., (...)-(...) S., oleju napędowego nie spełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2005 r. Nr 216, poz. 1825 z późn. zm.).

W punkcie drugim tej decyzji Prezes Urzędu wymierzył (...) Sp. z o.o. w W. karę pieniężną w wysokości 14.000,00 zł, co stanowi 0,36 % jego przychodów z działalności objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi osiągniętego w 2008 r.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła (...) Sp. z o.o. w W. zaskarżając ją w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła błąd w poczynionych ustaleniach przyjętych za podstawę wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie naruszenia obowiązku koncesyjnego numer 2.2.3 i wymierzeniu z tego tytułu kary pieniężnej

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną.

Powódka prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu nr (...) z dnia 24 października 2001r.

Bezsporne pomiędzy stronami jest, że badanie próbki benzyny bezołowiowej 95 przeprowadzone w dniu 6 maja 2008 r. na prowadzonej przez powódkę stacji paliw w R. wykazało niezgodność badanych parametrów w rozumieniu rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na prężność pary - powinno być 61,8 kPa z uwzględnieniem marginesu tolerancji a było 63,8 kPa .Badanie próbki oleju napędowego przeprowadzone w dniu 4 lipca 2008 r. na prowadzonej przez powódkę stacji paliw w R. wykazało niezgodność w zakresie badanych parametrów w rozumieniu rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu gdzie powinno być 52,9 o C a było poniżej 40 o C .

Powódka w okresie od 6 maja do 30 lipca 2008 r. zaopatrywała stację paliw położoną w R. w paliwo pochodzące od (...) . Do zakupionych paliw powódka otrzymała odpisy świadectw jakości wykonane przez laboratorium dostawcy (...) .

Powódka w 2008 r. osiągnęła przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości 3.892.255,82 zł .

Przed Sądem Rejonowym w Garwolinie w postępowaniu karnym przeciwko Z. M. (prezesowi zarządu powódki) biegła B. K. stwierdziła, że najczęściej do zwiększenia prężności par na początku sezonu letniego dochodzi w tzw. procesie logistycznym w na skutek zmieszania benzyny z okresu letniego z benzyną z okresu przejściowego. Podała, że przekroczenie parametru prężności par było stosunkowo niewielkie i biorąc pod uwagę temperatury początku okresu letniego, przekroczenie to nie spowodowało powstania „korków parowych”, ani nie zagrażało bezpieczeństwu użytkownika pojazdu (.). Natomiast zbyt niska temperatura zapłonu oleju napędowego świadczy o domieszce lekkich frakcji jak np. benzyna. Domieszki takie zdarzają się na skutek transportu oleju napędowego w cysternach po benzynie.

Biegła stwierdziła, że obniżona znacznie wartość temperatury zapłonu oleju napędowego szczególnie w okresie letnim (...) nie ma bezpośredniego wpływu na pracę silnika.

Sąd Rejonowy w Garwolinie II Wydział Karny w wyroku z dnia 23 września 2011 r. przyjął, że czyny ten stanowią wypadek mniejszej wagi, wyczerpują dyspozycję art. 31 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2006 r. N 169 poz. 1200 ze zm.) i na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec Z. M. w sprawach o te czyny, warunkowo umarzył na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach, jako Sąd II instancji zmienił rozstrzygnięcie przez pominięcie w opisie czynów przypisanych oskarżonej Z. M. słów tj.: „przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi” i uznał, że czyny te wyczerpują dyspozycję art. 31 ust. 5 w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw „Dz. U. z 2006 r. Nr 169 poz. 1200 ze zm.”. W pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

W ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Podniesiono, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Wskazano, że warunek 2.2.3. koncesji przyznanej powódce na obrót paliwami ciekłymi brzmi następująco: „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami”. Wyjaśniając, czy w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego obowiązki wynikające z koncesji dotyczą obowiązków których źródłem jest naruszenie przepisów prawa powszechnie obowiązującego, czy też obowiązki nałożone w koncesji powinny stanowić samoistne źródło ich obowiązywania jako szczególny obowiązek ponad to, co wynika z norm przepisów prawa powszechnego odwołano się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 2011 r. sygn. akt III SK 18/11. Sąd Najwyższy opowiedział się tam za samoistością źródła nałożonego obowiązku wymagającą jego konkretyzacji w sposób bardziej szczegółowy, niż można to wyinterpretować z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań, które wynikać ma bezpośrednio z koncesji aby w dalszej kolejności móc zastosować przepis art. 56 ust. 1 pkt 2 Prawa energetycznego. Dalej podano, że wszystkie przepisy art. 56 ust. 1 pkt 1-33 Prawa energetycznego, są szczególnym rodzajem deliktu administracyjnego, którego popełnienie skutkuje nałożeniem kary pieniężnej i byłoby zbędne ich typizowanie, gdyby każde z tych zachowań można kwalifikować jako „nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji”, której postanowienia zobowiązują koncesjonariusza do respektowania przepisów Prawa energetycznego, bądź innych przepisów prawa. Uznano, że, pozwany błędnie interpretował ten przepis co doprowadziło do jego naruszenia przez zastosowanie w sytuacji, w której powódce zarzucono naruszenie przepisów aktu wykonawczego tj. rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. Nr 216, poz. 1825 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego tj. art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293 i Nr 173 poz. 1808), a nie bardziej szczegółowego obowiązku wynikającego z samej koncesji dla indywidualnego koncesjonariusza.

Niezależnie od powyższego zauważono, że wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych w zakresie prężności par (jej przekroczenie o 2 jednostki) oraz temperatury zapłonu oleju napędowego (zaniżona do 40 o C) nie miało negatywnego wpływu na użytkowników samochodów. Uznano, że wprowadzone do obrotu paliwo było wynikiem zmieszania paliw przewidzianych dla różnych pór roku, tym bardziej że próbka kontrolna pochodziła z daty 6 maja. Dla tej daty obowiązywała prężność pary maksymalnie do 60 kPa, a do 30 kwietnia maksymalnie do 90 kPa. Wskazano, że obniżenie temperatury oleju napędowego powstało na skutek przewożenia w tej samej cysternie oleju napędowego co benzyna zaś nie ma wymogów prawnych zobowiązujących przedsiębiorców do przewożenia paliwa w

odrębnych cysternach dla benzyny i oleju napędowego. Podano, że powódka wykazała się należyłą starannością w prowadzeniu działalności koncesjonowanej, paliwo zakupuje stale od tego samego producenta (...), co świadczy o tym iż starała się dbać o dobrą jakość paliwa.

Zaznaczono, że w postępowaniu karnym Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec prezesa zarządu powódki, co do tych samych czynów, których dotyczy niniejszy proces. Sąd karny odstąpił od nałożenia na nią kary. Uznano, że karanie powódki w niniejszej sprawie świadczyłoby o niespójności systemu prawnego w dokonywaniu oceny w zakresie tych samych czynów.

Jako podstawę rozstrzygnięcia powołano art. 37 ust. 1 pkt 5 i art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego oraz art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i poczynienie ustaleń stojących w rażącej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, polegające na:

a) błędnym ustaleniu, że powodowi zarzucono naruszenie przepisów aktu wykonawczego, tj. rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. Nr 216, poz. 1825, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem” a nie bardziej szczegółowego obowiązku wynikającego z samej koncesji, pomimo, że z materiału dowodowego wynika, że powodowi wymierzona została kara pieniężna za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji, które były szczegółowo określone w pkt 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a który to warunek zawarty jest w „Szczególnych warunkach wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców” (pkt 2.2. koncesji),

b) nieuwzględnieniu okoliczności, które były niesporne, tj. faktów, że powód dwukrotnie poprzez swoją stację paliw wprowadził do obrotu paliwa ciekłe, których parametry jakościowe nie były zgodne z normami określonymi w rozporządzeniu, a tym samym nie kwestionował istnienia obowiązku, który wynikał z udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz nie kwestionował szczególnego warunku koncesji, który zakazywał powodowi wprowadzania do obrotu paliw niespełniających norm jakościowych, lecz jedynie podnosił brak swego zawinienia w dokonanym naruszeniu obowiązków wynikających z koncesji i wskazywał na należyłą staranność.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości odwołania powoda oraz

o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego jest częściowo uzasadniona i dlatego musiała doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań prawnych.

Rację ma apelujący podnosząc, iż błędnie ustalono, że w zaskarżonej decyzji zarzucono powodowi naruszenie przepisów aktu wykonawczego, tj. rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. Nr 216, poz. 1825, z późn. zm.), a nie bardziej szczegółowego obowiązku wynikającego z samej koncesji. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego z treści decyzji i jej uzasadnienia oraz z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, że powódce wymierzona została kara pieniężna za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji, które były szczegółowo określone w pkt 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Obowiązek ten zakazywał koncesjonariuszowi wprowadzania do obrotu paliw ciekłych,

których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami. Powołane wyżej rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych konkretny obowiązek zawarty w pkt 2.2.3. koncesji jedynie precyzowało, a nie nakładało nowego obowiązku. Odmiennie zatem, niż to przyjął Sąd Okręgowy, w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 do nałożenia kary pieniężnej wobec nie przestrzegania przez przedsiębiorcę warunków wynikających z koncesji.

Jednocześnie należy wskazać na bezsporną okoliczność, że przekroczenie norm jakościowych paliwa było znikome.

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego badanie próbki benzyny bezołowiowej 95 przeprowadzone w dniu 6 maja 2008 r. na prowadzonej przez powódkę stacji paliw wykazało niezgodność badanych parametrów ze względu na prężność pary - powinno być 61,8 kPa z uwzględnieniem marginesu tolerancji a było 63,8 kPa. Natomiast badanie próbki oleju napędowego przeprowadzone w dniu 4 lipca 2008 r. na prowadzonej przez powódkę stacji paliw wykazało niezgodność w zakresie badanych parametrów ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu gdzie powinno być 52,9 o C a było poniżej 40 o C.

Sąd Apelacyjny zważa, iż wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych w zakresie prężności par (jej przekroczenie o 2 jednostki) oraz temperatury zapłonu oleju napędowego (zaniżona do 40 o C) nie miało negatywnego wpływu na użytkowników samochodów. Wprowadzone do obrotu paliwo było wynikiem mieszania paliw przewidzianych dla różnych pór roku. Próbką kontrolną pochodziła z daty 6 maja. Dla tej daty obowiązywała prężność pary maksymalnie do 60 kPa (paliwo letnie), a do 30 kwietnia maksymalnie do 90 kPa (paliwo zimowe). Obniżenie temperatury oleju napędowego powstało na skutek przewożenia w tej samej cysternie oleju napędowego co benzyna. Brak wymogów prawnych zobowiązujących przedsiębiorców do przewożenia paliwa w odrębnych cysternach dla benzyny i oleju napędowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego trafne są wnioski Sądu Okręgowego, że powódka wykazała się należytą starannością w prowadzeniu działalności koncesjonowanej, paliwo zakupuje stale od tego samego producenta (...), posiadała świadectwa jakości paliwa wykonane przez laboratorium dostawcy.

Trzeba mieć na uwadze, że odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z prawa energetycznego, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 prawa energetycznego, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu. Nie oznacza to, iż nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia opisywanej odpowiedzialności, gdyż sprzeciwiałaby się temu reguła, że w sprawach z odwołania od decyzji regulatora rynku (w rozpoznawanej sprawie Prezesa URE) nakładających kary pieniężne z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z mocy ustawy lub decyzji, należy zapewnić przedsiębiorcom wyższy poziom sądowej ochrony praw. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji w tym zakresie powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Powoduje to, że sprawa z odwołania od decyzji Prezesa URE nakładającej karę pieniężną na przedsiębiorcę energetycznego powinna zostać rozpoznana z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym. Taka sytuacja oznacza z kolei, iż przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo - prewencyjnym. Do takich okoliczności można natomiast zaliczyć, np. wprowadzenie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi w tym zakresie normami potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat (por. wyrok SN z dnia 30 września 2011 r. III SK 10/11, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2010 r. III SK 5/10)

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na nowelizację art. 56 ustawy prawo energetyczne, która miała miejsce w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie ale już po wydaniu zaskarżonej decyzji z dnia 31 grudnia 2009r. Ustawą z dnia 8 stycznia 2010r. o zmianie ustawy prawo energetyczne (Dz. U. Nr 21 poz. 104) dodano art. 56 ust 6a o

treści : "Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary , jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek". Zmiana ta weszła w życie w dniu 11 marca 2010r., po wydaniu zaskarżonej decyzji ale przed prawomocnym rozstrzygnięciem odwołania od tej decyzji. Prezes Urzędu nie miał więc możliwości zastosowania powyższej regulacji. Inny jest natomiast stan prawny w dacie orzekania w tej sprawie przez Sąd Apelacyjny.

Jest fundamentalną zasadą prawa karnego, że zmiana ustawodawstwa karnego nie może działać na niekorzyść sprawcy, tj. nie może zaostrzać jego odpowiedzialności w stosunku do tej, jaką by poniósł pod rządem ustawy obowiązującej w czasie, gdy popełnił czyn zabroniony (zasada *lex severior retro non agit*).

Zgodnie z art. 4 § 1 kodeksu karnego, ustawę obowiązującą w czasie orzekania (nową) stosuje się, jeżeli nie wprowadziła ona żadnych zmian w zakresie odpowiedzialności sprawcy, a także jeżeli jest "względniejsza", tzn. działa na jego korzyść. Natomiast w sytuacji gdy poprzednio obowiązująca ustawa była dla sprawcy korzystniejsza, należy zastosować tę ustawę. Użyty w ustawie zwrot "ustawa obowiązująca poprzednio" oznacza, że w grę wchodzi zastosowanie zarówno ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa, jak i nawet w okresie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, gdyby się zdarzyło, że w tym właśnie okresie istniał stan prawny **najkorzystniejszy** dla sprawcy.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w sprawie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania przewidzianej w art.56 ust.6a prawa energetycznego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, bowiem stopień szkodliwości czynów popełnionych przez przedsiębiorcę był znikomy, a nadto powódka wykazała się należytą starannością w prowadzeniu działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami(paliwo kupowała stale od tego samego producenta (...), posiadała świadectwa jakości paliwa wykonane przez laboratorium dostawcy).

Ze wskazanych wyżej powodów apelacja pozwanego w części obejmującej żądanie oddalenia w całości odwołania powoda oraz

o zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu została oddalona.

Mając to wszystko na uwadze na podstawie art.386 §1k.p.c. i art.385 k.p.c. orzeczono , jak na wstępie.

O kosztach procesu postanowiono zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. w związku z art.108§1 k.p.c. mając na uwadze częściowe uwzględnienie żądań stron procesu.